

Nr 256.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående ersättning till Hj. Jakobson m. fl. i anledning av olycksfall i arbete eller yrkessjukdom; given Stockholms slott den 8 maj 1948.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, varom föredragande departementschefen under punkterna 1:0—3:0 hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Gustav Möller.

Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 8 maj 1948.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, GJÖRES, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG, WEIJNE.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anmäler chefen för socialdepartementet, statsrådet Möller, uppkomna frågor om ersättning till Hj. Jakobson m. fl. i anledning av olycksfall i arbete eller yrkessjukdom samt anför.

I fråga om de lagbestämmelser, vilka äro av betydelse för bedömande av i det följande behandlade ersättningsfrågor, ävensom rörande tidigare av riksdagen lämnade bemyndiganden att utbetala ersättningar, oaktat rätten till ersättning gått förlorad, torde hänvisning få ske till vad jag därom anfört i propositionen nr 62 till innevarande års riksdag.

I. Fråga om ersättning i anledning av olycksfall i arbete.

1:o.

Fråga om ersättning till Hjalmar Jakobson.

Ersättningsfrågans tidigare behandling.

I en till riksförsäkringsanstalten omkring den 1 juni 1946 inkommen skrivelse anhöll anstaltens ordsombud nämndemannen S. Martinsson i Henån under åberopande av fullmakt om ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen till förre sjömannen *Hjalmar Jakobson* i anledning av ett denne övergången olycksfall. Rörande de närmare omständigheterna kring olycksfallet uppgav ombudet i huvudsak följande.

Jakobson var under tiden 25 augusti 1928—12 juli 1930 anställd som besättningsman å ångfartyget »Viktor», tillhörigt ångbåtsaktiebolaget Bohuslänska kusten, vars arbetare vid nämnda tid voro försäkrade i riksförsäkringsanstalten. Vid något tillfälle under år 1930, då Jakobson var sysselsatt med lossning i Uddevalla av 100 kg tunga sockersäckar, föll en säck från flera meters höjd ned från en vinsch och träffade Jakobson över ryggen ovanpå den säck han bar. Jakobson, som störtade omkull och fick svåra smärtor i veka ryggen och ena läret, bars ombord på fartyget och fick efter fyra dagar medfölja detta till Göteborg, där han avmönstrade och transporterades hem till en i staden bosatt broder, där han fick stanna för vård. Under ett halvt år framåt måste han ligga till sängs och började därefter med stor svårighet att med hjälp av stolar och käppar förflytta sig inne i bostaden. Numera kunde han gå något litet med stöd av en käpp men hade svårt att klä på och av sig på grund av stelhet i ben och rygg. Något polisförhör blev ej hållet i anledning av olyckshändelsen och ej heller anmäldes olycksfallet till bolaget eller riksförsäkringsanstalten. Läkareundersökning företogs först i oktober 1944 i samband med att Jakobson som fullständigt arbetsoförmögen ansökte om folkpension.

Riksförsäkringsanstalten förklarade den 24 september 1946 sig förhindrad upptaga ersättningsfrågan till prövning, enär mer än tio år förflutit sedan eventuell fordran i anledning av olycksfallet uppkommit. Anstaltens beslut fastställdes efter anförda besvär av försäkringsrådet den 3 januari 1947.

Föreliggande framställning.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 20 oktober 1947 har Jakobson anhållit, att han måtte beredas ersättning av statsmedel för de skador, som vållats honom genom nämnda olycksfall. Jakobson anför, att anmälan till riksförsäkringsanstalten om olycksfallet icke gjorts tidigare på grund av okunnighet om gällande bestämmelser.

Ytterligare utredning i ärendet jämte utlåtanden över framställningen.

Utlåtanden i ärendet ha avgivits av riksförsäkringsanstalten och försäkringsrådet.

Riksförsäkringsanstalten framhåller till en början att anstalten tagit del av det hos pensionsstyrelsen förvarade läkarintyget angående Jakobson, vilket utfärdats den 26 oktober 1944, samt anför härom i huvudsak följande.

Av läkarintyget framgår, att Jakobson enligt företagen röntgenundersökning lider av kronisk sjukdom i ländryggen och höftlederna. Säkra tecken till gammal fraktur hava vid undersökningen icke kunnat konstateras. I intyget omnämnes ifrågavarande olycksfall samt även ett annat sådant som uppgives ha drabbat Jakobson något av åren 1927—1928 under anställning å rederiaktiebolaget Marstrands ångfartyg »Västkusten» och varvid han skadat högra armen. Till vederbörande försäkringsbolag har emellertid, såvitt kunnat utrönas, någon anmälan om olycksfallet icke gjorts. Enligt inkommen förklaring anser sig Jakobson numera icke hava några besvär på grund av detta olycksfall.

Jakobson har slutligen meddelat, att han genom olycksfall år 1908 ådragit sig brott å vänstra armen, vilket olycksfall medfört viss snedställning av armen. Olycksfallet inträffade under anställning ombord å rederiaktiebolaget Nordstjernans ångfartyg »Kronprinsessan Victoria». Sjöfart ingick emellertid icke bland de verksamheter, som omfattades av den vid tiden för olycksfallet gällande lagen angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete. Då några påföljder av detta olycksfall icke angivas i förenämnda läkarintyg, torde kunna antagas, att några besvär av nämnvärd betydelse för nedsättningen i Jakobsons arbetsförmåga icke föreligga på grund av olycksfallet.

Om Jakobsons arbetsförmåga efter det år 1930 inträffade olycksfallet ha till riksförsäkringsanstalten lämnats följande uppgifter från ortsombudet.

Fram till 1938 hade Jakobson icke kunnat utföra något arbete. Under åren 1938—1940 hade han på måndagarna under högsäsong i juli och augusti månader fått hjälpa till vid ett ångbåtsbolag med att kontrollera gods och konnossement. Arbetet hade han utfört sittande, då han icke kunnat stödja på sitt sjuka ben. Arbetsförtjänsten hade kunnat uppgå till kronor 1:25 per timme och sammanlagt hade han under dessa år förtjänat 300 kronor. Emellertid hade denna möjlighet till inkomst upphört efter 1940 och han hade därefter intill dess han erhållit folkpension varit hänvisad till sina besparingar från tidigare år och de bidrag, som sjöfolk emellanåt givit honom.

Med hänsyn till vad sålunda kunnat utrönas har riksförsäkringsanstalten efter att ha inhämtat yttrande av sin överläkare, professor Abraham Troell, funnit att det år 1930 inträffade olycksfallet bör anses ha medfört försämring av den åkomma i ryggen och höftlederna, varav Jakobson lider, samt att denna försämring skäligen kan anses ha medfört nedsättning av hans arbetsförmåga med 25 %. På grund härav skulle anstalten, därest preskription icke förelegat jämlikt olycksfallsförsäkringslagen, ha tillerkänt Jakobson definitiv livränta fr. o. m. den 1 juni 1946, då ansökan om ersättning inkom, med 395 kronor för år räknat. A livräntan skulle ha utgivits dyrtidstillägg enligt därom gällande bestämmelser med 20 % eller med 79 kronor för år.

Om Jakobsons personliga och nuvarande ekonomiska förhållanden har riksförsäkringsanstalten inhämtat följande.

Jakobson, som är född år 1880 och ogift, bebor ensam föräldrahemmet, en »fallfärdig» stuga om ett litet rum och kök på ofri grund. Han är medellös och uppgives vara helt arbetsoförmögen. Sedan den 1 januari 1948 uppbär

han folkpension med 1 450 kronor om året, varav 1 000 kronor utgör ålderspension och återstoden bostadstillägg. Under år 1947 uppgick pensionen till sammanlagt 969 kronor 50 öre.

Riksförsäkringsanstalten tillstyrker, att livränta beredes Jakobson enligt grunderna i olycksfallsförsäkringslagen för tiden fr. o. m. den 1 juni 1946, varvid dock från livräntan borde avdragas det belopp, varmed Jakobsons folkpension skulle minskats därest livräntan utgått vid tiden för pensionens beviljande.

Försäkringsrådet har inhämtat yttrande från sin medicinskt sakkunnige, överläkaren Harald Nilsonne, som beträffande sammanhanget mellan skadan av år 1930 och Jakobsons senare sjukdomstillstånd efter granskning av handlingarna i ärendet anfört i huvudsak följande.

Skadans omedelbara påföljd och omfattning är ej klarlagd. Möjligen skulle ytterligare belysning av fallet kunna vinnas genom polisförhör.

År 1944 föreligger en avancerad deformans i rygg och höfter. Inga säkra tecken på föregående fraktur iakttagas. Visserligen skulle en skelettskada av något slag väl kunna tänkas ha uppkommit år 1930 utan att man så långt efteråt som år 1944 skulle kunna röntgenologiskt spåra den. Den generella deformanssjukdomen med bl. a. dess dubbelsidiga uppträdande i höftlederna talar dock för att det väsentliga i sjukdomsbilden och i dess förlopp är av icke-traumatisk natur.

På föreliggande material är det mycket svårt att bilda sig någon uppfattning om huruvida någon försämringslivränta verkligen bör utgå. Riksförsäkringsanstaltens ståndpunkt låter sig väl försvaras ur altruistisk synpunkt, men något belägg för att det anmälda olycksfallet medfört en bestående försämring kan nu ej medicinskt förebringas.

Försäkringsrådet finner sig ej på förevarande material kunna taga ställning till ansökningsen. Enligt rådets mening bör ett ställningstagande föregås av polisutredning, avseende att genom arbetsgivaren och andra erhålla utsagor angående olycksfallets förlopp samt skadans omedelbara påföljd.

En *reservant* inom försäkringsrådet, försäkringsrådet Blomqvist, har varit av skiljaktig mening och anfört följande.

Besvär av den art som de, för vilka sökanden år 1944 kommit under läkarbehandling, äro i regel icke följda av olycksfall. Med hänsyn härtill och då läkare sökts så sent efter det uppgivna olycksfallet, att full klarhet i sambandsfrågan icke kan vinnas, bör ansökningsen avslås, även om sökandens uppgifter om det uppgivna olycksfallets förlopp och omedelbara påföljder skulle kunna bestyrkas.

Departementschefen.

Av utredningen i ärendet torde få anses framgå, att Jakobson lider av en kronisk sjukdom i rygg och höfter, att han år 1930 utsattes för ett allvarligt olycksfall, att han därefter blivit arbetsoförmögen eller fått sin arbetsförmåga starkt nedsatt samt att han numera är helt arbetsoförmögen. Riksförsäkringsanstalten och försäkringsrådet ha bedömt ersättningsfrågan olika. Riksförsäkringsanstalten har sålunda anfört, att anstalten, därest preskrip-

tion ej mellankommit, skulle ha medgivit livränta med visst belopp. Försäkringsrådets majoritet har ansett, att den föreliggande utredningen icke är tillräcklig för att bedöma sambandet mellan nämnda olycksfall och Jakobsons arbetsoförmåga, varför polisutredning borde företagas.

För egen del får jag anföra följande i ärendet. Med hänsyn till att läkarundersökning företagits först åtskilliga år efter det att det av Jakobson åberopade olycksfallet inträffade synes det icke nu vara möjligt att med säkerhet fastställa vare sig arten eller graden av orsakssammanhanget mellan olycksfallet och Jakobsons nuvarande arbetsoförmåga. Det torde sålunda vara uteslutet att avgöra såväl huruvida arbetsoförmågan uteslutande förorsakats av olycksfallet eller detta medfört försämring av ett i och för sig bestående sjukdomstillstånd samt i sistnämnda fall i vilken utsträckning olycksfallet medverkat. Då nära 18 år förflutit sedan olycksfallet inträffade synes det icke sannolikt, att en polisutredning — i enlighet med försäkringsrådets förslag — kommer att giva väsentligt större möjlighet att bedöma nämnda orsakssammanhang. Enligt min mening finnes därför icke anledning att uppskjuta ställningstagandet i ärendet.

Med hänsyn till omständigheterna i ärendet torde det — sett ur nyssnämnda synpunkter — vid ett ställningstagande i förevarande fall vara rimligt att utgå ifrån ett visst orsakssammanhang mellan olycksfallet och arbetsoförmågan. I anslutning till riksförsäkringsanstaltens förslag vill jag i avsaknad av fastare hållpunkter förorda, att olycksfallet må anses ha medfört nedsättning i arbetsförmågan med 25 %. Jakobson bör med tillämpning av nämnda beräkningsgrund erhålla ersättning enligt grunderna för olycksfallsförsäkringslagen såsom om preskription icke inträtt.

Ersättningen synes böra utgå fr. o. m. den 1 juni 1946. Från densamma torde avdrag böra ske med det belopp, varmed Jakobsons folkpension skulle ha minskats om ersättning faktiskt utgått fr. o. m. nämnda dag.

Under hänvisning till vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva

att i anledning av det Hjalmar Jakobson år 1930 övergångna olycksfallet må av det under femte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget till Statsverket åliggande, av andra medel ej utgående ersättningar i anledning av olycksfall i arbete m. m. för tiden fr. o. m. den 1 juni 1946 utbetalas ersättning med belopp, som vid en till 25 % beräknad nedsättning av arbetsförmågan skulle, därest preskription icke mellankommit, ha utgått jämlikt lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete.

II. Frågor om ersättningar i anledning av yrkessjukdom.

2:o.

Fråga om ersättning till änkan Lily Larsson.

Framställning om ersättning.

Änkan *Lily Margareta Larsson*, född Eriksson, har — i en av riksförsäkringsanstalten med skrivelse den 6 februari 1948 till Kungl. Maj:t överlämnad ansökning — anhållit om ersättning av statsmedel i anledning av hennes makes sjukdom och död.

Utredning i ärendet jämte utlåtande över framställningen.

Av den av riksförsäkringsanstalten verkställda utredningen i ärendet inhämtas i huvudsak följande.

Sökandens make, svarvaren Karl Larsson, född 1885, var från år 1913 till sin död anställd hos Surahammars bruks aktiebolag. Den 26 mars 1936 inkom till anstalten anmälan om att Larsson skulle ha ådragit sig stendammslunga (silikos). Det framgick att Larsson sedan början av sin anställning varit sysselsatt som svarvare i brukets skrotarsmedja, i vilket arbete fara förelagat för silikos.

I läkarintyg, utfärdat i mars 1936, angavs att Larsson led av silikos i stadium I—II sannolikt kombinerad med lungtuberkulos samt att hans arbetsförmåga syntes bliva bestående för många år. Med hänsyn härtill och då det utretts, att dammexpositionen i det arbete, vari Larsson sysselsattes, sedan några år vore i stort sett eliminerad, beslöt anstalten den 4 april 1936 att tills vidare icke vidtaga ytterligare åtgärder i ärendet.

Därefter mottog riksförsäkringsanstalten inga underrättelser angående Larssons yrkessjukdom förrän den 28 februari 1947, då anstalten erhöi bl. a. avskrift av obduktionsprotokoll, utvisande att Larsson avlidit av lungsjukdom den 7 oktober 1946. Av handlingarna framgick, att den första röntgenundersökningen av Larssons lungor ägde rum den 26 oktober 1932. Redan denna undersökning utvisade förekomsten av stendammslunga ävensom en dubbelsidig lungtuberkulos. Yrkessjukdomen får förty anses yppad nämnda dag. Sista tiden före sin död vistades Larsson å sanatorium och vårdades där under angivna diagnos. Den 3 juni 1947 förklarade sig anstalten på grund av allmänna preskriptionsregler icke kunna upptaga ersättningsfrågan till ny prövning. Över detta beslut har besvär icke anförts.

På anstaltens begäran har överläkaren vid Söderby sjukhus, docenten Torsten Bruce, tagit del av röntgenfilmer, obduktionsprotokoll och övriga handlingar i ärendet och därefter uttalat, att hos Larsson förelagat rätt avancerad silikos i förening med tuberkulos samt att lungsjukdomskomplexet finge godtagas såsom yrkessjukdom.

Beträffande änkan Lily Larssons ekonomiska omständigheter har riksförsäkringsanstalten inhämtat följande.

Sökanden, som är född 1899, lider av en blodsjukdom, som i avsevärd mån nedsätter hennes arbetsförmåga. Hennes två barn i äktenskapet med den avlidne äro båda gifta och enligt uppgift ej i stånd att bidra till hennes

uppehålle. Bouppteckningen efter mannen utvisade en behållning av omkring 600 kronor. Sökanden har hittills åtnjutit fri bostad i en Surahammars bruk tillhörig fastighet. Denna förmån kommer emellertid att upphöra inom den närmaste tiden. Sökanden uppbär icke folkpension och ej heller understöd från fattigvården.

För egen del anför riks försäkringsanstalten bl. a. följande.

Därest ersättningsrätten icke varit preskriberad, skulle anstalten i anledning av dödsfallet ha utgivit begravningshjälp med 280 kronor, motsvarande en tiondel av den avlidnes årliga arbetsförtjänst. Vidare skulle Larssons änka ha tillerkänts livränta å ett årligt belopp av 700 kronor, motsvarande en fjärdedel av den årliga arbetsförtjänsten, vilken livränta skulle ha utgått fr. o. m. dagen efter dödsfallet och så länge änkan levat ogift. Larssons arbetsförtjänst under ett år, räknat tillbaka från dagen för sjukdomens yppande den 26 oktober 1932, har beräknats till 2 800 kronor. Å livräntan till änkan skulle enligt därom särskilt meddelade föreskrifter ha utgått dyrtidstillägg med 20 % under åren 1946—1948.

Med hänsyn till föreliggande omständigheter finner sig riks försäkringsanstalten kunna tillstyrka, att åtgärder vidtagas för tillerkännande utav statsmedel av begravningshjälp samt livränta till sökanden jämlikt grunderna i yrkessjukdomsförsäkringslagen.

Departementschefen.

I likhet med riks försäkringsanstalten finner jag, att änkan Lily Larsson i anledning av sin makes död bör beredas ersättning av statsmedel såsom om preskription å ersättningsanspråket icke mellankommit.

Under åberopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva

att till Lily Margareta Larsson må i anledning av den yrkessjukdom, som hennes avlidne man, Karl Larsson, ådragit sig, av det under femte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget till Statsverket åliggande, av andra medel ej utgående ersättningar i anledning av olycksfall i arbete m. m. utbetalas begravningshjälp och livränta med belopp som, därest preskription icke mellankommit, skulle ha utgått till henne jämlikt lagen den 14 juni 1929 om försäkring för vissa yrkessjukomar.

3:o.

Fråga om ersättning till Johan Oskar Mattsson.

Ersättningsfrågans tidigare behandling.

Johan Oskar Mattsson var under tiden 5 maj 1915—7 augusti 1917 samt 21 september 1920—11 juni 1921 anställd såsom ortdrivare och skivbrytare hos trafikaktiebolaget Grängesberg—Oxelösund. Den 30 januari 1947 inkom till arbetsgivarnes ömsesidiga olycksfallsförsäkringsbolag ett läkarintyg om yrkessjukdom, silikos, som Mattsson skulle ha ådragit sig. Av verkställd utred-

ning framgick, att Mattsson efter den 11 juni 1921 icke varit sysselsatt med arbete i verksamhet, där han utsatts för inverkan av stendamm. Med anledning härav förklarade bolaget den 13 mars 1947, att ersättning icke kunde tillerkännas Mattsson till följd av övergångsbestämmelserna till 1930 års ändring av yrkessjukdomsförsäkringslagen. Bolagets beslut har icke överklagats.

Föreliggande framställning.

I en till Kungl. Maj:t ställd, av riks-försäkringsanstalten med skrivelse den 13 februari 1948 överlämnad ansökning har Mattsson anhållit, att han måtte beredas ersättning av statsmedel för sin sjukdom.

Ytterligare utredning i ärendet jämte utlåtande över framställningen.

Riksförsäkringsanstalten, som verkställt utredning i ärendet, anför i huvudsak följande.

Vid den närmare utredning, som verkstälts i anledning av förevarande ansökan, har framkommit, bl. a., att Mattsson, sedan han slutade sin anställning hos trafikaktiebolaget Grängesberg—Oxelösund, haft sin bärgning av jordbruksarbete samt skogs- och vägarbeten. Av i ärendet lämnade uppgifter finner anstalten framgå, att Mattsson under sin anställning hos nämnda bolag, men eljest ej, varit sysselsatt med arbete i verksamhet, där fara föreligger för yrkessjukdom framkallad genom inverkan av stendamm.

Vidare har upplysts, att Mattsson i augusti 1946 sökte läkare för lungbesvär samt att den första röntgenundersökningen av Mattssons lungor företogs den 25 september samma år, vilken dag sjukdomen får anses yppad. Mattsson vårdades därefter under tiden 11 oktober 1946—18 mars 1947 å sanatorium under diagnosen stendammslunga + dubbelsidig lungtuberkulos. Med hänsyn härtill skulle, även om övergångsbestämmelserna till 1930 års lagändring icke lagt hinder i vägen för tillerkännande av ersättning enligt yrkessjukdomsförsäkringslagen, ersättning ändock icke kunnat utgivas i detta fall på grund av bestämmelserna i 3 § yrkessjukdomsförsäkringslagen.

Enligt läkarintyg är Mattsson att anse såsom helt arbetsoförmögen fr. o. m. den 25 september 1946 och hans arbetsförmåga beräknas bli bestående minst ett år framåt från utskrivningen från sanatoriet den 18 mars 1947. Överläkaren vid Söderby sjukhus, docenten Torsten Bruce har, efter att ha tagit del av röntgenfilmer och övriga handlingar i ärendet, uttalat, att hos Mattsson föreligger stendammslunga stadium III och därjämte sannolikt tuberkulösa förändringar samt att hela sjukdomskomplexet borde anses såsom yrkessjukdom.

Därest yrkessjukdomsförsäkringslagen varit tillämplig i förevarande fall skulle riks-försäkringsanstalten, för så vitt Mattsson varit försäkrad i anstalten, ha tillerkänt honom — förutom erforderlig läkarvård o. d. — *dels* sjukpenning för tiden 26 september 1946—18 mars 1947, vilken sjukpenning skolat utgå med 4 kronor 50 öre för dag, dock med avdrag för de tider Mattsson varit intagen å sjukvårdsanstalt, *dels ock* livränta med ett årligt belopp av 1 666 kronor 67 öre att tills vidare utgå för tiden 19 mars 1947—18 mars 1948. Mattssons arbetsförtjänst under ett år, räknat tillbaka från dagen för sjukdomens yppande, skulle ha beräknats till 2 500 kronor. Frågan om ersättning åt Mattsson efter den 18 mars 1948 skulle ha prövats med hänsyn till hans dåvarande arbetsförmåga och av sjukdomen orsakade tillstånd.

I fråga om Mattssons familjeförhållanden och ekonomiska ställning har anstalten lämnat följande uppgifter.

Mattsson är född år 1893 och hustrun, som lider av epilepsi, år 1899. Makarna ha icke egna barn men två fostersöner i åldern 26 och 16 år. Mattsson arrenderar ett kronotorp för 30 kronor per år och har därå 1 häst, 2 kor och 2 får. Han äger döda inventarier till ett värde av 800 à 1 000 kronor och har skulder uppgående till mellan 600 och 700 kronor. Den äldre foster-sonen bidrager till fosterföräldrarnas uppehälle. Mattsson åtnjuter icke pension eller andra förmåner på grund av tidigare anställning, ej heller ersättning från sjuk-kassa. Han har på grund av sin lungsjukdom tillerkänts folkpension fr. o. m. den 1 oktober 1946 med 228 kronor för år, varav 55 kronor 11 öre utgör grundpension och 172 kronor 89 öre tilläggspension. Härtill komma provisorisk förstärkning och dyrtidstillägg. Under år 1947 uppbär Mattsson sammanlagt 483 kronor 50 öre.

Riksförsäkringsanstalten finner sig kunna tillstyrka, att åtgärder vidtagas för tillerkännande av ersättning av statsmedel åt Mattsson jämlikt grunderna för yrkessjukdomsförsäkringslagen. Ersättning synes anstalten böra utgå fr. o. m. den 26 september 1946, eller dagen efter den dag, då sjukdomen får anses yppad. Från ersättning, som kan komma att tillerkännas Mattsson för tid, varunder av ersättningen betingad minskning av Mattssons folkpension icke ägt rum, syntes dock böra avdragas ett belopp, som svarade mot ifrågakvarande minskning.

Departementschefen.

I likhet med riksförsäkringsanstalten finner jag det rimligt, att Mattsson beredes ersättning av statsmedel jämlikt grunderna för yrkessjukdomsförsäkringslagen. Från ersättningen bör avdrag ske med det belopp, varmed Mattssons folkpensionsförmåner skulle ha minskats om ersättning faktiskt utgått i enlighet härmed.

Med hänvisning till det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att i anledning av den yrkessjukdom, som Johan Oskar Mattsson ådragit sig, må av det under femte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget till Statsverket åliggande, av andra medel ej utgående ersättningar i anledning av olycksfall i arbete m. m. utbetalas ersättning med belopp, som skulle ha utgått, därest lagen den 14 juni 1929 om försäkring för vissa yrkessjukdomar varit tillämplig å sjukdomsfallet.

Med bifall till vad föredragande departementschefen sålunda under punkterna 1:o—3:o, med instämmande av statsrådets övriga ledamöter, hemställt förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Lars Lemne.